

Arrest

nr. 322 728 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 september 2024.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2024 met refertenummer 122668.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart in 2011 in België te zijn toegekomen. Zij dient op 5 mei 2022 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 13 juli 2023 informeert de verzoekende partij naar een stand van zaken met betrekking tot de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Aan dit schrijven wordt tevens een afschrift van de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals die op 5 mei 2022 was ingediend, toegevoegd

1.3. Op 9 november 2023 voegt de verzoekende partij aanvullende elementen toe aan haar verblijfsaanvraag. Zij verklaart een relatie te hebben met de heer S. S. [...], die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, en met hem samen te wonen. In een antwoord op dit schrijven deelt de gemachtigde op 11 december 2023 aan de verzoekende partij mee dat hij nog geen aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ontvangen, en verzoekt hij de verzoekende partij haar aanvraag opnieuw over te maken.

1.4. Op 13 december 2023 maakt de verzoekende partij haar aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet andermaal over.

1.5. Op 4 januari 2024 wordt een woonstcontrole uitgevoerd waaruit blijkt dat verzoekende partij daadwerkelijk op het door haar in haar schrijven van 9 november 2023 opgegeven adres woonachtig is.

1.6. Vanaf 24 april 2024 is verzoekende partij gedomicilieerd op hetzelfde adres als haar partner, de heer S. [...].

1.7. Op 2 juli 2024 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zelzate. De ambtenaar van de burgerlijke stand stelt de melding van de wettelijke samenwoning uit voor het onderzoek door het parket van de procureur des Konings in verband met een eventuele schijnwettelijke samenwoning.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 10 september 2024 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 18 september 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2023 werd ingediend door :

*T., A. A. (R.R. ...) [...]
Geboren te T. [...] op [...]
Nationaliteit: G. [...]
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij in 2011 in België toekwam, dat zij sinds haar aankomst gedwongen werd om zich te prostitueren, dat zij hier noodgedwongen in meeging en dat ze hier tot op de dag van vandaag traumatische gevolgen van draagt. Betrokkene verklaart tevens dat ze België in 2012 verliet om naar Nederland te gaan, waarna ze terugkeerde naar België. Er dient hieromtrent ten eerste opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt om haar ononderbroken verblijf in België sinds 2012 aan te tonen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om haar beweringen te staven. Uit alle voorgelegde stukken blijkt een medisch document van het UZ Gent dd. 21.12.2015 het oudste te zijn. Van de periode hiervoor legt betrokkene geen enkel stuk voor om haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied aan te tonen. Het ononderbroken verblijf sinds 2012 kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verder, wat betreft de prostitutie waarin betrokkene meent terecht gekomen te zijn, dat een Ghanese haar naar hier zou gebracht hebben en de bewering dat ze aanspraak kan maken op het statuut van slachtoffer van mensensmokkel in de zin van artikel 77 e.v Vw, dient opgemerkt te worden dat deze beweringen geen automatisch recht op verblijf geven aangezien betrokkene, indien zij als dusdanig wenst erkend te worden, hiervoor de geëigende procedure dient op te starten. Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt om te staven dat zij door een Ghanese man naar België werd gehaald en gedwongen werd in de prostitutie.

In de aanvraag vermeldt betrokkene dat er geen diplomatieke post is in Ghana en dat zij zich dient te begeven naar Abidjan, Ivoorkust, om haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade. Betrokkene beroept zich op haar zeer precaire financiële situatie. Ze haalt aan dat ze geen vast inkomen en geen enkele uitkering heeft waarmee zij de reis kan bekostigen naar Ivoorkust of om te verblijven in Ivoorkust wanneer zij de aanvraag aldaar indient. Tevens meent ze geen familie of vrienden in Ivoorkust te hebben bij wie ze terecht kan en is ze nog nooit in Ivoorkust geweest. Ze haalt tevens de beperkte gezondheidszorg in Ivoorkust aan en het feit dat ze niet in Ivoorkust kan/mag werken. Betrokkene dient zich inderdaad te richten tot de bevoegde Belgische ambassade in Ivoorkust voor een persoonlijke afspraak nadat ze eerst de elektronische visumaanvraag heeft ingevuld via Visaon-Web, zoals ook beschreven staat op de website van de Belgische ambassade te Ivoorkust (zie: <https://cotedivoire.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie>). Er wordt van betrokkene echter niet verwacht dat zij zich vestigt in Ivoorkust. Betrokkene kan zich vanuit het herkomstland begeven naar de ambassade te Ivoorkust en vervolgens de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf wederom in het herkomstland afwachten. Dat betrokkene nog nooit in Ivoorkust is geweest, er niet kan/mag werken en er geen familie of vrienden zou hebben bij wie ze kan verblijven kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, daar er niet van betrokkene verwacht wordt dat zij zich vestigt in Ivoorkust. Wat betreft het aangehaalde element dat de gezondheidszorg in Ivoorkust heel beperkt zou zijn (en de aangehaalde bron van het UNHCR) dient opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich vestigt in Ivoorkust en dit bijgevolg niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de precaire situatie van mevrouw en dat zij een reis naar Ivoorkust niet kan bekostigen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor de terugkeer naar het herkomstland Ghana vrij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. IOM kan betrokkene aldus helpen aan tewerkstelling in het herkomstland waardoor mevrouw de nodige inkomsten kan verkrijgen om de heen- en terugreis naar Ivoorkust te bekostigen vanuit Ghana. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene zich in een zeer precieze situatie bevindt niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat betrokkene in Ghana geen familie of vrienden heeft en daar enkel beschikt over haar moeder die reeds van hoge leeftijd is en tevens gehandicapt, en dat die niet in staat zou zijn haar dochter materieel of financieel te steunen dient opgemerkt te worden dat betrokkene ter staving van deze beweringen geen enkel bewijs voorlegt. Dit zijn blote beweringen die niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid zonder enig bewijs. Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat zij aldaar geen familieleden of vrienden meer heeft. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar (als we rekening houden met het verklaarde vertrek naar België in 2011) in Ghana en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 28 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in haar land van herkomst, noch dat zij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens haar verblijf in België. Dat ze geen familie of vrienden heeft in het land van herkomst kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van haar gezins- en haar privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen enkel familielid in België vernoemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Betrokkene vermeldt dat ze een vriendschap ontwikkelde met mevrouw Gborglah, maar ze legt hiervan geen enkel bewijs voor. Dit is een blote bewering. De twee voorgelegde verklaringen die betrokkene voorlegt hebben daarenboven een gesolliciteerd

karakter en tonen geenszinds aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen zichzelf en de personen die de brieven opstelden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Ghana uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene haalt tevens een schending van artikel 12 CEDAW aan, een artikel dat bepaalt dat staten de plicht hebben om een gelijke toegang tot gezondheidszorg te voorzien voor mannen en vrouwen, ook wat betreft geboorteregeling. Betrokkene haalt aan dat ze geen enkele garantie heeft op een passende dienstverlening in Ghana. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar dit betrekking heeft op een algemene bewering en betrokkene geen bewijs voorlegt dat aantoonde dat dit artikel in haar persoonlijke situatie geschonden zal worden bij een terugkeer.

Betrokkene verwijst in de aanvraag naar haar medische problemen, een artikel (van Seidu, AA., Darteh, E.K.M., Agbaglo, E. et al. Uit 2020) dat aan zou tonen dat de gezondheidszorg in Ghana nog zeer ver achtergesteld zou zijn en een artikel (van B. Escibano – Ferrer e.a. uit 2016) dat aan zou tonen dat de gezondheidszorg nog lang niet voor iedereen voor handen is in Ghana. Wat betreft de verwijzing naar deze rapporten/artikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Ghana en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij persoonlijk negatieve gevolgen zal ondervinden bij terugkeer. Het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de situatie in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om persoonlijke schade te ondervinden. Er worden verder, ter staving van de medische problemen van betrokkene, documenten voorgelegd van het UZ Gent dd. 15.12.2016, dd. 10.04.2017, dd. 06.11.2017, dd. 24.10.2016, dd. 11.05.2016, dd. 16.02.2016, dd. 21.12.2015, dd. 08.06.2018, dd. 07.07.2021. Uit deze documenten blijkt echter niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen, noch dat reizen wordt afgeraden, noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen. Deze elementen kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht wordt), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische

aandoening. De hier ingeroepen medische elementen worden echter niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid (supra). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige aangehaalde elementen (attest geen steun OCMW, attest geen steun ABVV) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.9. De gemachtigde trof op 10 september 2024 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij werd hiervan eveneens op 18 september 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T., A. A. [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: T. [...]
nationaliteit: G. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezins- en familieleden in België

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.10. Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder op 4 februari 2025 meegedeeld dat het onderzoek in verband met een eventuele schijnwettelijke samenwoning van verzoekende partij is afgerond en dat het parket van de Procureur des Konings te Gent hierbij op 8 november 2024 een positief advies heeft verleend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde bepalingen en beginselen, betoogt de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM schendt, doordat er ten onrechte gesteld wordt dat zij geen bijzondere familiale banden heeft die onder de bescherming van voornoemde verdragsbepaling zouden vallen. De verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat zij een duurzame relatie heeft met de heer S. [...], met wie zij ondertussen al anderhalf jaar samenwoont, en van wie zij financieel, materieel en emotioneel afhankelijk is. De gemachtigde heeft bij het nemen van de eerste bestreden beslissing echter op geen enkele wijze rekening gehouden met haar duurzame relatie met de heer S. [...], hoewel hij er kennis van had. Ter staving hiervan verwijst de verzoekende partij naar de stukken 3 en 4 toegevoegd aan haar verzoekschrift, met name een schrijven van haar raadsman van 9 november 2023 waarin wordt vermeld dat zij een duurzame relatie is begonnen met de heer S. [...], en het antwoord hierop van de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 december 2023. Daar de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangehaalde relationele band met de heer S. [...], schendt deze naar mening van de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM, alsmede de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij aangaande de kritiek van de verzoekende partij dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven als volgt:

“Waar zij thans stelt dat er geen rekening gehouden werd met het gezinsleven en de duurzame relatie die zij reeds sedert anderhalf jaar met de Heer S. [...] zou onderhouden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster hiervan geen melding gemaakt heeft in haar aanvraag 9bis d.d. 13.12.2024, waardoor het Bestuur hierover ook niet diende te motiveren. Verder dient te worden opgemerkt dat het onderzoek naar die voorgehouden wettelijke samenwoning nog steeds lopende is waardoor er thans ook geen sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt. Bovendien gaat verzoekster er met haar betoog aan voorbij dat die relatie in onwettig verblijf werd opgestart en er uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden.”

2.1.2. De Raad merkt voorafgaandelijk op dat het aan het verzoekschrift toegevoegd stuk 3, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, geen schrijven van 9 november 2023 betreft. Het desbetreffende stuk dateert namelijk van 17 oktober 2024. De Raad stelt echter vast dat dit document, i.e. een begeleidend schrijven bij de stukken die de verzoekende partij aan de gemachtigde wenste over te maken teneinde haar relatie met de heer S. [...] aan te tonen, inhoudelijk identiek is aan de brief van 9 november 2023, waarvan

een kopie in het administratief dossier aanwezig is. Ook de stavingstukken waarnaar de verzoekende partij in voornoemd schrijven refereert bevinden zich in het administratief dossier (zie administratief dossier, 'Inventaris van de stukken' (hierna: AD), stuk 9).

2.1.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. In de aanhef verwijst de bestreden beslissing expliciet naar *“de aanvraag om machtiging die op datum van 13 december 2023 werd ingediend”*. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, wordt in deze verblijfsaanvraag geen melding gemaakt van het feit dat de verzoekende partij haar relatie met de heer S. S. [...] wenst aan te voeren als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Echter, de Raad kan de verwerende partij niet volgen waar zij stelt dat de gemachtigde er dan ook niet toe gehouden was om in de onontvankelijkheidsbeslissing te motiveren over de relatie van de verzoekende partij, en dit omwille van onderstaande vaststellingen.

Uit nazicht van de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 juli 2023, middels een aangetekend schrijven van haar raadsman, rechtstreeks aan de gemachtigde vraagt of er reeds een beslissing werd genomen met betrekking tot de humanitaire regularisatieaanvraag die zij op 5 mei 2022 had ingediend. Aan dit schrijven wordt tevens een afschrift van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zoals die op 5 mei 2022 was ingediend, toegevoegd. (AD, stuk 5). Naar aanleiding van dit schrijven stelt de verwerende partij vast dat zij de in mei 2022 ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf nooit heeft ontvangen. Zij vraagt daarom op 18 juli 2023 aan de Dienst Burgerzaken - Migratie van de stad Gent of deze de aanvraag in kwestie kan terugvinden (AD, stuk 4). De Stad Gent antwoordt op 31 juli 2023 aan de gemachtigde dat zij geen kennis heeft van de desbetreffende machtigingsaanvraag. Er wordt vervolgens voorgesteld om de raadsman te verzoeken de verblijfsaanvraag opnieuw over te maken (AD, stuk 6). Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde de verzoekende partij er toen van in kennis heeft gesteld dat hij de door haar op 5 mei 2022 ingediende aanvraag niet heeft mogen ontvangen, dan wel haar verzocht heeft deze opnieuw over te maken.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij op 9 november 2023 via een aangetekende brief gericht aan het College van Burgemeester en Schepenen te Zelzate kenbaar maakte dat zij aanvullende elementen wenste toe te voegen aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die zij op 5 mei 2022 had ingediend. In eerste instantie wenste zij te melden dat zij samenwoont met haar partner, de heer S. S. [...]. Daarnaast beoogde zij haar dossier aan te vullen met bijkomende stukken, met name haar internationaal paspoort, een nationaliteitsattest van de Ghanese ambassade, een gelegaliseerd bewijs van het gegeven dat zij ongehuwd is, een uittreksel uit haar geboorteregister, de huurovereenkomst van het CIB op naam van haar vriend voor het adres waar zij al enige tijd woonachtig is, de loonfiches van haar partner S. S. [...], en het internationaal paspoort van haar partner (AD, stuk 9). Het is naar het oordeel van de Raad niet betwistbaar dat de verzoekende partij in haar schrijven van 9 november 2023 haar relatie met de heer S. [...] impliciet doch zeker heeft aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de gemachtigde op 11 december 2023, in een antwoord op voormeld schrijven van 9 november 2023, aan de raadsman van de verzoekende partij meedeelde dat hij nog geen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft mogen ontvangen. Hij wees er vervolgens op dat, indien de verzoekende partij nog niet in het bezit werd gesteld van een bijlage 3, zij haar machtigingsaanvraag opnieuw diende over te maken (AD, stuk 7). Op 13 december 2023 diende de verzoekende partij andermaal haar verblijfsaanvraag in. Hierin maakte zij geen melding van het gegeven dat zij een duurzame relatie heeft met de heer S. en reeds anderhalf jaar met hem samenwoonde. Echter, in weerwil van wat de verwerende partij voorhoudt, diende de gemachtigde desalniettemin de door de verzoekende partij aangehaalde relatie met de heer S. in aanmerking te nemen bij de beoordeling van deze verblijfsaanvraag. Immers, aangezien de gemachtigde in zijn mail van 11 december 2023 uitdrukkelijk verwees naar het schrijven van de verzoekende partij van 9 november 2023, mocht de verzoekende partij er niet alleen redelijkerwijs van uitgaan dat de gemachtigde kennis had genomen van haar aanvullende elementen en bijgevoegde stukken, maar mocht zij ook in alle redelijkheid verwachten dat deze in overweging zouden worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag zodat het volstond om haar verblijfsaanvraag opnieuw over te maken, zonder dat zij expliciet hoefde te verwijzen naar haar eerdere aanvulling of de daarin opgenomen elementen opnieuw moest herhalen.

Dit klemmt des te meer nu de gemachtigde blijkens de stukken vervat in het administratief dossier enerzijds impliciet erkent dat de verzoekende partij reeds vóór 13 december 2023, en met name op 5 mei 2022, een machtigingsaanvraag heeft ingediend, en anderzijds er expliciet op wijst dat de verzoekende partij op 9 november 2023 een aanvulling heeft gedaan op haar oorspronkelijke aanvraag. In een schrijven van 17 juli 2023 deelt de gemachtigde namelijk het volgende mee aan de burgerlijke stand te Zelzate (AD, stuk 19):

“Op 05.05.2022 dient betrokkene een regularisatieverzoek op basis humanitaire redenen (artikel 9bis) in. Deze aanvraag is initieel niet ontvangen door DVZ maar uiteindelijk komt de aanvraag toch tot bij de dienst regularisatie. Mevrouw zou reeds sinds 2011 in België zijn waarbij ze gedwongen werd tot prostitutie. Ze is kunn ontsnappen. In de initiële aanvraag is er sprake van een relatie met Meneer A. [...] maar deze is op de klippen gelopen. Er wordt op 09.11.2023 een aanvulling gedaan. Mevrouw T. [...] heeft een relatie met Meneer S. [...] met wie ze samenwoont. Op 04.01.2024 wordt er een woonstcontrole gedaan en daaruit blijkt dat mevrouw er woont. Er is nog geen beslissing genomen inzake dit verzoek. Sinds 24.04.2024 verblijven Mevrouw T. [...] en Meneer S. [...] op hetzelfde adres (officieel): ‘[...]’. Bij de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning opent Meneer S. [...] het verblijfsrecht voor Mevrouw T. [...]” (eigen onderlijning)

Uit voormeld stuk blijkt dat hoewel de verwerende partij aanvankelijk stelde dat de humanitaire regularisatieaanvraag van 5 mei 2022 niet was ontvangen, deze aanvraag uiteindelijk toch bij de gemachtigde terecht is gekomen en in behandeling werd genomen. Bovendien blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij op 9 november 2023 een aanvulling heeft gedaan op haar oorspronkelijke aanvraag, waarin zij haar relatie met de heer S. [...] vermeldde. De gemachtigde was derhalve niet alleen op de hoogte van deze nieuwe informatie, doch was ook zelf van oordeel dat deze informatie een aanvulling betrof en bijgevolg diende meegenomen te worden in de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen, dient besloten te worden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de machtigingsaanvraag van de verzoekende partij terdege rekening had moeten houden met alle elementen en omstandigheden die het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met de heer S. [...] kenmerken, zoals aangevoerd in het aanvullend schrijven van 9 november 2023. Nergens uit de motieven van de eerste bestreden akte blijkt evenwel dat de gemachtigde de door de verzoekende partij aangehaalde relatie met de heer S. [...] daadwerkelijk in overweging heeft genomen en in zijn beoordeling heeft betrokken. Het komt nochtans aan de gemachtigde toe om in het kader van zijn onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf op zorgvuldige wijze rekening te houden met alle elementen die door de verzoekende partij worden aangehaald. Vervolgens veronderstelt de motiveringsplicht dat uit de motieven van de beslissing moet afgeleid kunnen worden dat al deze elementen in overweging zijn genomen bij het tot stand komen van de beslissing.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota aanvoert, stelt de Raad *in casu* vast dat de gemachtigde – door geen rekening te houden met de aanvullende elementen, en door er niet naar te verwijzen in de bestreden beslissing – zijn onderzoek in het kader van de machtigingsaanvraag niet op een zorgvuldige wijze heeft uitgevoerd, en ook niet heeft gemotiveerd waarom het door de verzoekende partij aangehaalde gezinsleven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verantwoord dat zij haar verblijfsaanvraag in België indient, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel moet worden vastgesteld.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog aanvoert “*dat het onderzoek naar die voorgehouden wettelijke samenwoning nog steeds lopende is waardoor er thans ook geen sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven; (...) dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt,*” en dat “*verzoekster er met haar betoog aan voorbij(gaat) dat die relatie in onwettig verblijf werd opgestart en er uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden*” stelt de Raad vast dat dit een *a posteriori* motivering betreft, die het vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen.

2.1.4 Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige onderdelen van het eerste middel behoeven geen verder onderzoek.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van het zorgvuldigheidsredelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde ook bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de door haar aangehaalde relatie met de heer S. [...] zoals vereist wordt door artikel 8 van het EVRM. Hierbij aansluitend wijst zij erop dat zij op 2 juli 2024 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zelzate, en dat zij, eenmaal het onderzoek naar een eventuele schijnwettelijke samenwoning is afgelopen, zij een aanvraag tot gezinshereniging zal indienen. De verzoekende partij meent dat zij minstens dient toegestaan te worden de uitkomst van deze procedure af te wachten. Zij besluit dat aangezien de gemachtigde bij het nemen van het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen rekening

heeft gehouden met haar gezinsleven, de tweede bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

2.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de tweede bestreden akte, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De *ratio legis* van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker onder meer verwijst naar de hogere rechtsnorm van het gezins- en familieleden beschermd door artikel 8 van het EVRM, bestaat erin dat de gemachtigde dient na te gaan of hij – ondanks het feit dat hij *in casu* in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet opleggen omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum – toch geen bevel mag opleggen omdat een beschermingswaardig gezinsleven zich hiertegen zou verzetten. Het staat dan ook vast dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals *in casu*, rekening moet houden met het gezins- en familieleden van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing bevat weliswaar een motief met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij, namelijk: *“Het gezins- en familieleden : betrokkene heeft geen gezins- en familieleden in België.”* (eigen onderlijning). Echter, uit voormeld motief blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een relatie heeft met een in België verblijvende partner.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de verzoekende partij zich aangaande haar relatie beperkt tot een *“ongestaafd betoog”* en dat *“(n)ergens in het verzoekschrift 9bis blijkt dat zij de voorgehouden relatie met de Heer S. [...] zou hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid”* merkt de Raad vooreerst op dat uit de overwegingen zoals weergegeven in punt 2.1.3. van onderhavig arrest onmiskenbaar blijkt dat de verzoekende partij reeds voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel aan de gemachtigde heeft meegedeeld dat zij een partner heeft, en dat zij met hem samenwoont. Bovendien blijkt dat de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel niet alleen kennis had van hogergenoemd schrijven van 9 november 2023 en de daaraan toegevoegde stavingsstukken, doch er ook van op de hoogte was dat de verzoekende partij op 2 juli 2024 een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zelzate, waarvan overigens een kopie werd toegevoegd aan voorliggend verzoekschrift (stuk 5).

Met haar betoog dat de verzoekende partij haar relatie niet vermeld heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erkent de verwerende partij voorts dat de gemachtigde zich in het kader van zijn beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitsluitend beperkt heeft tot datgene dat werd aangehaald in machtigingsaanvraag van 13 december 2023, hoewel het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verwerende partij gaat er in haar betoog dan ook aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderzoeksplicht aan de overheid oplegt, wat niet eenzelfde onderzoek is als gevoerd in het kader van een aanvraag tot machtiging om verblijf gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van een machtigingsaanvraag op grond van voornoemde wetsbepaling ligt de bewijslast op de schouders van een verzoekende partij, wat niet noodzakelijk het geval is in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Bovendien verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt in dat zij zich

moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Het kwam dan ook aan de gemachtigde toe om de in het administratief dossier aanwezige elementen met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde duurzame relatie met de heer S. [...] te onderzoeken en te beoordelen of deze relatie zich al dan niet verzet tegen het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opwerpt *“dat het onderzoek naar die voorgehouden wettelijke samenwoning nog steeds lopende is waardoor er thans ook geen sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven”* gaat zij eraan voorbij dat luidens de rechtspraak van het EHRM het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen of samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Een zorgvuldig onderzoek naar de feitelijke situatie is derhalve nodig om te bepalen of er al dan niet sprake is van een duurzame en hechte relatie die onder de bescherming van artikel 8 van EVRM valt. De stelling dat er geen sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven enkel en alleen omdat het onderzoek naar de voorgehouden wettelijke samenwoning nog lopende is, kan dan ook niet worden bijgetreden. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het feitelijke familieleven. De feitelijke invulling van de relatie en niet de formele juridische status ervan is dan ook doorslaggevend bij de beoordeling of sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een onderzoek lopende was naar de voorgenomen wettelijke samenwoning ontsloeg de gemachtigde dan ook niet van zijn plicht te onderzoeken of de relatie van de verzoekende partij met de heer S. [...] al dan niet een beletsel vormde voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verwerende partij in haar nota verder stelt dat *“(n)ergens in het verzoekschrift 9bis blijkt dat (de verzoekende partij) de voorgehouden relatie met de Heer Sowah (...) onder de bescherming van artikel 8 van EVRM zou vallen en nog minder dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken”*, wijst de Raad erop dat het aan het bestuur toekomt om deze beoordeling en afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM te maken. Met haar betoog legt de verwerende partij dan ook een verplichting bij de verzoekende partij die evenwel op haarzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Het betoog van de verwerende partij kan zodoende geen afbreuk doen aan de vaststelling dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij of vlak voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel *in concreto* en op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet nochtans voorschrijft.

Bijgevolg ligt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, bestaat geen noodzaak tot een verder onderzoek hiervan.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------